

- 2) Czy są zasadniczo objęte zakresem stosowania warunków określonych w lit. d), e), f) i i) załącznika do dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich rodzaje warunków zawarte w umowach przedwstępnych sprzedaży, sporządzonych wcześniej przez deweloperów, którzy, tak jak skarżąca-pozwana, są przedsiębiorcami, a w szczególności warunki określone w pkt 3.2.2 i 7.1 umowy przedwstępnej sprzedaży zawartej przez strony sporu regulujące klauzulę przepadku czwartego stopnia i klauzulę kar umownych ustanowionych wyłącznie na korzyść przyrzekającego-sprzedawcy?
- 3) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować i stosować w ten sposób, że, w przypadku gdy odpowiedź Trybunału na drugie pytanie będzie twierdząca, nie pozwala on (zabrania) sądowi krajowemu na zmianę stosownych warunków uznanych za nieuczciwe poprzez stwierdzenie, że klauzula przepadku czwartego stopnia może znaleźć zastosowanie na warunkach odmiennych od tych zawartych w umowie przedwstępnej (np. nie z powodu jakiegokolwiek opóźnienia w płatnościach czy braku zapłaty – niezależnie od wysokości kwoty, lecz jedynie w odniesieniu do określonych kwot, zapłaconych z opóźnieniem lub niezapłaconych, które zostaną uznane przez sąd za znaczące w każdym poszczególnym przypadku), oraz zmniejszenie (ograniczenie) wysokości kar umownych do kwot uiszczonych tytułem zadatku przez przyjmującego przyrzeczenie-kupującego do chwili uruchomienia klauzuli przepadku? Czy w takiej sytuacji sąd krajowy może ograniczyć się wyłącznie do ustalenia, że takie warunki nie znajdują zastosowania do zainteresowanego konsumenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf
(Niemcy) w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Medtronic GmbH/Finanzamt Neuss**

(Sprawa C-227/17)

(2017/C 249/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Medtronic GmbH

Druga strona postępowania: Finanzamt Neuss

Pytania prejudycjalne

Czy Nomenklaturę scaloną ujętą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej w brzmieniu rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1754 z dnia 6 października 2015 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zestawy do stabilizacji kręgosłupa w rodzaju dokładniej opisanym w postanowieniu ⁽²⁾ należy zaklasyfikować do podpozycji 9021 90 90?

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 285, s.1.

⁽²⁾ Zestawy do stabilizacji kręgosłupa marki CD Horizon SOLERA Spinal System.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 marca 2017 r. w sprawie T-346/15,
Bank Tejarat/Rada, wniesione w dniu 11 maja 2017 r. przez Bank Tejarat**

(Sprawa C-248/17 P)

(2017/C 249/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Tejarat (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy, A. Meskarian, Solicitors, M. Brindle, QC, T. Otty, R. Blakeley, Barristers)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania za dopuszczalne i uchylenie pkt 1 i 2 sentencji drugiego wyroku Sądu;
- uwzględnienie skargi Banku dotyczącej ponownego umieszczenia jego nazwy w wykazie;
- uchylenie spornych środków w zakresie, w jakim mają one zastosowanie wobec Banku; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd naruszył prawo, ponieważ niesłusznie nie nadał żadnego znaczenia dowodom przedłożonym przez Bank lub nadał im niewystarczające znaczenie, a tym samym przeinaczył najważniejsze z dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii, czy twierdzenia zawarte w podważanym uzasadnieniu były wsparte przez Radę.

Niezależnie od rezultatu, do jakiego doprowadzi analiza zarzutu pierwszego, Sąd naruszył prawo, ponieważ wypaczył najważniejsze z dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii, czy twierdzenia zawarte w podważanym uzasadnieniu były wsparte przez Radę, lub w sposób błędny przerzucił ciężar dowodu na Bank.

Zarówno w odniesieniu do pierwszego jak i drugiego zarzutu odwołania, gdyby Sąd zastosował odpowiednie zasady lub nie przeinaczył ww. dowodów, uchyliłby podważane środki.

Sąd naruszył prawo stwierdzając, że Rada miała prawo ponownie umieścić nazwę Banku w wykazie w oparciu o podstawy, które mogły i powinny były zostać przedstawione przed pierwszym wyrokiem, oraz że postępowanie Rady nie było sprzeczne z art. 266 TFUE, ani z zasadami powagi rzeczy osądzonej lub pewności prawa lub ostatecznego charakteru wyroku lub skuteczności lub prawa do skutecznej ochrony sądowej lub prawami Banku na podstawie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej albo na podstawie art. 6 i 13 EKPC lub prawami do dobrej administracji lub zasadą proporcjonalności.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Maakohus (Estonia)
w dniu 19 maja 2017 r. – Collect Inkasso OÜ, ITM Inkasso OÜ, Bigbank AS/Rain Aint, Lauri Palm,
Raiko Oikimus, Egle Noor, Artjom Konjarov**

(Sprawa C-289/17)

(2017/C 249/31)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tartu Maakohus

Uczestnicy postępowania głównego

Strona występująca z wnioskiem: Collect Inkasso OÜ, ITM Inkasso OÜ, Bigbank AS

Druga strona postępowania: Rain Aint, Lauri Palm, Raiko Oikimus, Egle Noor, Artjom Konjarov

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 17 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w dokumencie wszczynającym postępowanie, równoważnym dokumencie lub jakimkolwiek wezwaniu na rozprawę sądową lub wraz z tym dokumentem lub wezwaniem doręczonym pouczeniu [Or. 4] muszą być jasno wskazane informacje wymienione w art. 17 lit. a) rozporządzenia nr 805/2004? W szczególności, czy na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b), art. 6 ust. 1 lit. c) oraz art. 17 lit. a) nie można nadać orzeczeniu sądowemu zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego w sytuacji, gdy dłużnikowi nie podano informacji o adresie instytucji, do której należy kierować odpowiedź, choć przekazano mu jednak wszystkie inne informacje wymienione w art. 17 ust. a) rozporządzenia?